

Holdbéli krónikák 3.5

Fairest

A LEGSZEBB: LEVANA TÖRTÉNETE

MARISSA MEYER

MARISSA MEYER

Fairest

Holdbéli krónikák 3,5.

A LEGSZEBB: LEVANA TÖRTÉNETE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Ez a könyv az olvasóknak szól.
A holdkórosoknak¹. A rajongóknak.
Köszönöm, hogy velem tartotok ezen az úton.*

¹ Lunartics: a Holdbéli krónikák rajongóinak gyűjtőneve angolul; a lunar (holdbéli) és a lunatic (holdkóros) összevonásából.

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem,
Ki a legszebb vidéken?

EGŐ MÁGLYÁN FEKÜDT, a háta alatt forró parazsak izzottak. Fehér szikrák táncoltak a szeme előtt, de nem zuhant könnyöretet jelentő öntudatlanságba. Fájt a torka a sikoltozástól. A saját égő húsának a bűze ülte meg az orrát. Füst csípte a szemét. A bőre felhólyagosodott, egész darabok váltak le belőle, alatta már izomszövet vöröslött.

Könyörtelen gyötrelem, soha véget nem érő kín. Halálért rimánkodott, ám az nem ragadta el.

Az ép kezét kinyújtva próbálta messzebb vonszolni magát a tűztől, de a parázságy összeroppant a súlya alatt, maga alá temette, a zsarátnok és a füst mélyére rántotta.

Kedves tekintet rémlett fel a homályban. Gyengéd mosoly. Egy begörbített ujj. *Gyere csak ide, kishúgom...*

Levana hirtelen, levegőért kapva ült fel. Teljesen belegabalyodott a nehéz takaróba. A lepedő a verejtéktől nyirkos és hideg volt, de a bőre még mindig izzott az álomtól. Úgy érezte, sajog a torka. Nyelni próbált, de a nyála füstízétől összerezzen. Remegve ült a gyér reggeli fényben, próbálta levetni magáról a rémálmot. Azt a rémálmot, ami már annyi éve kínozza; amitől, úgy tűnt, sosem szabadul már.

Addig dörgölte a karját és az oldalát, amíg meg nem bizonyosodott róla, hogy valójában nincs tűz. Nem ég el élve. Biztonságban van, egyedül a lakosztályában.

Reszketeg levegővétellel a matrac másik oldalára húzódott, el a lepedő verejtékfoltos részétől, majd visszafeküdt. Nem merete lehunyni a szemét, ezért az ágymennyezetre meredve nagyokat lélegzett, míg zakatoló szíve le nem lassult.

Hogy elterelje a figyelmét, azon gondolkozott, ki legyen aznap.

Ezernyi lehetőség rémlett fel előtte. Szép lesz, ez nem kérdés, de sok minden lehet szép. Egy bőrszín, egy hajtípus, egy szemforma, egy nyakhossz, egy tökéletes helyre kerülő szeplő, a mozdulatok egy bizonyos kecsessége.

Levana sok mindent tudott a szépségről, és sok mindent tudott a csúfságról is.

Aztán eszébe jutott, hogy aznap lesz a temetés.

Felnyögött a gondolatra. Milyen kimerítő lesz egész nap fenntartani az ígézetet, ráadásul annyi ember előtt! Nem akart elmenni, de úgysem lesz más választása.

Kellemetlen, hogy épp ezen a napon zaklatták fel így a rémálmodok. Talán legjobb lesz, ha valami ismerőset választ.

Ahogy az álom visszahúzódott a tudatalattijába, eljátszott a gondolattal, hogy aznap az anyja külsejét ölti magára. Nem azt a Jannali királynét, aki a halálakor volt, hanem a tizenöt éves verzióját. Egyfajta tisztelgés lenne, ha az anyja járomcsontjával és élénklila szemével jelenne meg, mely utóbbiról mindenki tudta, hogy ígézet műve, de soha, senki nem merete volna ezt hangosan kimondani.

Pár percig azon merengett, hogyan festhetett az anyja annyi idősen, mint ő, majd szétterítette magán az ígézetet. Holdszőke, szoros tarkókontyba tűzött haj. Deres bőrszín. Egy kicsit alacsonyabb,

mint felnőttként. Halvány rózsaszín ajkak, nehogy egy erősebb szín elvonja a figyelmet az élénk szempárról.

Megnyugtatta, hogy belemerülhet egy igézetbe. De amint magára próbálta, érezte, hogy mégsem lesz ez így jó.

Nem akart egy immár halott lányként megjelenni a szülei temetésén.

Óvatos kopogás hangzott fel az ajtón, félbeszakította a gondolatait.

Levana felsóhajtott, és gyorsan magára varázsolt egy másik külsőt, amit még napokkal korábban talált ki. Olajbarna bőr, elegáns vonalú orr és aranyos, rövidre vágott éjfékete haj. Kipróbált néhány szemszínt, majd egy figyelemfelkeltő szürkéskéknél állapodott meg, aztán még a szempilláit is vadító feketére festette.

Mielőtt meggondolhatta volna magát, ezüst ékszerszállyal süllyesztett a bőrébe, épp a jobb szeme alá.

Egy könnycseppet. Hogy bizonyítsa, gyászol.

– Szabad! – kiáltotta a szemét kinyitva.

Egy szolgáló lépett be reggelizőtálcával a kezében. A lány még az ajtóban térdet hajtott, és fel sem nézett, ahogy elindult az ágy felé – így Levana igézete teljességgel feleslegesnek bizonyult.

– Jó reggelt, fenség!

Levana felült, és hagyta, hogy a szolgáló az ölébe rakja a tálcát, a nyakába akassza a textilszalvétát. A lány jázmineát öntött az emberöltőkkel korábban a Földről importált, kézzel festett porcelán-csészébe, majd két kis mentalevéllal és pár csepp mézzel ízesítette. Levana nem szólt semmit, miközben a szolgáló felfedte előtte a kis, krémmel töltött péksüteményekkel teli tányért, hogy láthassa, milyenek egészben, majd egy ezüstkés segítségével apró falatokra vágta őket. Míg a lány dolgozott, Levana az élénk színű gyümölcsöket

nézte: a pihés barackot a lila és vörös bogyók gyűrűjében, porcukorral a tetejükön.

– Hozhatok még valamit, fenség?

– Nem, ez minden. De húsz perc múlva küldd fel a másik lányt, hogy előkészítse a gyászruhámat!

– Ahogy parancsolja, fenség! – felelte a lány, igaz, mindketten tudták, hogy Levana nem egy konkrét lányra gondol.

Minden egyes palotabéli szolgáló *a másik lány* volt. Levánának igazán nem számított, kit küldenek fel, csak legyen valaki, aki rendesen ráadja a fényes, szürke ruhát, amit a varrónő előző nap kiszálított. Nem akart azzal bajlódni, hogy az arca mellett még a ruháját is igézettel csinosítsa, hiszen annyi gondolat kergetőzött a fejében.

Miután a szolgáló egy újabb pukedlit követően kisietett a lakosztályból, Levana lenézett a reggelizőtálcára. Csak abban a pillanatban döbrent rá, hogy a legkevésbé sem éhes. Gyomra kellemetlenül megfeszült, talán a szörnyű álmok miatt. Vagy esetleg a bánattól, bár ebben azért kételkedett.

Nem érezte úgy, hogy hatalmas veszteség érte, amikor a szülei fél hosszú nappal – azaz nyolc mesterséges éjjel – korábban életüket veszítették. Szörnyen véres halált haltak. Egy kagyló gyilkolta meg őket, aki a holdbéli képességekkel szembeni immunitását kihasználva lopózott be a palotába. Két palotaőr is fejbe lőtt, mire elért Levana szüleinek második emeleti hálósobájáig, ott végzett még három őrral, majd elvágta a királyné torkát, olyan mélyre nyomva a kését, hogy még a gerinc egy részét is átmetszette. Ezután végigment a folyosón addig a szobáig, ahol Levana apja épp az egyik szeretőjével mulatta az idejét, és tizenhatszor mellkason döfte a királyt.

A szerető még akkor is vérfoltos arccal sikoltozott, amikor két palotaőr rájuk talált.

A kagyló gyilkos még döfködött.

Levana a holttesteket nem látta ugyan, a hálósobákat viszont másnap reggel igen, és az volt az első gondolata, milyen csinosan mutatna rúzsként a száján az a sok vér.

Tudta, hogy nem illik ilyesmit gondolni, azonban úgy sejtette, a szülei sem gondoltak volna szebbeket, ha *őt* gyilkolta volna meg valaki.

Az egyik péksütemény háromnegyedén és öt kis bogyrón volt túl, amikor ismét kinyílt a hálósoba ajtaja. Azonnal megharagudott, amiért megzavarták – a szolgáló túl korán érkezett. Csak ezután jutott eszébe ellenőrizni, hogy a helyén van-e még az igézete. Tudta, hogy nem ez a megfelelő sorrend.

Csak hogy nem az egyik arctalan szolgáló vonult be a hálósobájába, hanem a nővére.

– Channary! – vakkantotta Levana. Eltolta magától a tálcát, mire a tea kilocsant a csészéből, megült az alatta lévő aljon. – Nem engedtem meg, hogy begyere!

– Akkor talán jobban tennéd, ha bezárnád az ajtódat – felelte Channary. Angolnaként siklott végig a szőnyegen. – Gyilkosok ólálkodnak errefelé, ha nem tudnád.

Mosolyogva ejtette ki a szavakat, nem úgy tűnt, mintha aggódna. És persze miért is tette volna? Amint az örök megtalálták a gyilkost, ott helyben ki is végezték, véres késsel a kezében.

Nem mintha ne lenne odakint még több kagyló, aki épp eléggé dühös és őrült ahhoz, hogy merényletet tervezzen. Channary ostoba, ha másképp gondolja.

Ami része volt a problémának. Channary ugyanis egyszerűen ostoba volt.

De mellette gyönyörű is, és ez a lehető legrosszabb kombináció. Csinos, napbarnított bőre volt, sötét gesztenyebarna haja, a szeme

sarka pedig felfelé ívelt, így olyankor is mosolygósnak tűnt, ha erről szó sem volt. Levana biztos volt benne, hogy mindezt egy ígétetnek köszönheti, hiszen egy ilyen szörnyű nőszemély nem lehet ennyire szép, de Channary természetesen sosem ismerte volna ezt el. Ha volt is valahol hiba a szépségígétetben, hát Levana nem találta meg. A szerencsétlent még a tükrök sem zavarták!

Channary már felöltözött a temetéshez, igaz, egyedül az unalmas szürke szín jelezte, hogy ez bizony gyászruha. A túlszoknya már-már derékszögben elállt a combjától, akár egy táncruha, a testére tapadó felsőrészt ezernyi ezüstösen csillogó kő díszítette. Két karjára csigavonalban széles, szürke csíkokat festettek, amelyek szívet mintázva futottak össze a mellkasán. A szívbe valaki a *Hiányotok örökké érezzük* szavakat firkantotta.

Levana legszívesebben elhányta volna magát az egésztől.

– Mit akarsz? – dugta ki a lábát a takaró alól.

– Megbizonyosodni arról, hogy nem fogsz szégyenbe hozni ma a külsőddel.

Előrenyúlt, és megcsípte Levana arcát, hátha a kezében marad az ékkő. Levana összerezzent, majd lesöpörte magáról a nővére kezét.

Channary elvigyorodott.

– Nagyon kifejező!

– Legalább nem akkora hazugság, mint azt állítani, hogy hiányozni fognak neked – felelte Levana a festett szívre meredve.

– Hazugság? Pont ellenkezőleg. Nagyon is hiányozni fognak. Főleg az összejövetelek, amiket apánk teliföldkor rendezett. És anyánk ruháit sem fogom tudni kölcsönkérni, amikor az AR-4-be megyek vásárolni. – Tétován elhallgatott. – Persze, mostantól enyém lehet a varrónője, szóval talán mégsem akkora veszteség. – Kuncogva az ágy

szélére ült, majd felvett egy bogyót a tálcáról, és bekapta. – Készülj fel rá, hogy szólnod kell majd pár szót ma a temetésen!

– *Nekem?*

Förtelmes gondolat volt. Mindenki őt figyelné, azt találgatná, mennyire szomorú. Nem hitte, hogy képes lenne elég meggyőzően játszani a szerepét.

– Te is a lányuk vagy. És... – Channary hirtelen, teljesen érthetetlen módon levegőhöz is alig jutott, és elkezdte törölgetni a szeme sarkát. – Nem hiszem, hogy képes lennék rá egyedül. Teljesen maga alá fog gyűrni a bánat. Talán még el is ájulok, és az egyik palotaőr kénytelen lesz egy sötét, csendes helyre vinni, hogy összeszedjem magamat. – Felhorkant, mire a szomorúság jelei olyan hirtelen oszlottak semmivé, ahogy jöttek. – Nem is rossz ötlet! Talán majd pont a mellett az új, fiatal őr mellett csinálom, akinek olyan göndör a haja. Elég... szolgálatkésznek tűnik.

Levana a homlokát ráncolta.

– Magamra akarsz hagyni egy egész gyászoló királysággal, hogy összeszúrd a levegőt az egyik őrral?

– Jaj, maradj már! – fogta be a fülét Channary. – Olyan idegesítő, amikor így vinnyogsz!

– *Királynő* leszel, Channary. Neked kell majd beszédeket mondani és meghozni az összes Lunán előtt érintő, fontos döntést. Nem gondolod, hogy itt az ideje komolyan venni a dolgot?

Channary nevetve lenyalta a cukrot az ujjhegyeiről.

– Mert a szüleink is milyen komolyan vették!

– A szüleink *meghaltak*. Megölte őket az egyik alattvalójuk, aki nyilván úgy gondolta, nem végeztek elég jó munkát.

Channary legyintett.

– Királynőnek lenni kiváltság, kishúgom. Méghozzá olyan, ami végtelen mennyiségű férfival, szolgálóval és gyönyörű ruhával jár. Az unalmas részletekkel foglalkozzon csak az udvar meg a varázslók! Én a magam részéről olyan királynőként szándékozom bevonulni a történelembe, aki folyton-folyvást csak nevetett. – A válla mögé söpörte a haját, majd végignézett a hálószobán, az arany tapétás falakon, a kézzel hímezett függönyökön. – Miért nincs itt egyetlen tükör sem? Meg akarom nézni, milyen gyönyörű leszek, amikor előadom a könnyes színjátékomat.

Levana kimászott az ágyból, és felvette a székre kikészített köntöst.

– Pontosan tudod, hogy miért nincs itt egyetlen tükör sem.

Channary vigyora kiszélesedett ennek hallatán, és ő is felugrott az ágyról.

– Ó, igaz, tényleg! Olyan ügyesek manapság az igézeteid, hogy majdnem elfelejtettem.

Egy vipera gyorsaságával visszakézből pofon vágta Levanát, aki hátratántorodott, és nekiesett az ágy egyik tartóoszlopának. Levana felkiáltott, a döbbenettől hirtelen elveszítette az uralmát az igézet felett.

– Ó, hát itt az én rút kiskacsám! – gügyögte Channary. Közelebb lépett, megragadta Levana állát, és jó erősen megszorította, még mielőtt Levana égő orcájához emelhette volna a kezét. – Jobb lesz, ha felided ezt, amikor legközelebb eszedbe jut ellenszegülni a parancsomnak. Ahogy arra voltál szíves emlékeztetni, királynő leszek, és nem tűröm, hogy megkérdőjelezzék az utasításaimat. Főleg a szálnalmas húgomtól nem. Igenis elmondod helyettem a beszédet a temetésen!

Levana elfordult, visszapislogta a szemébe szökő könnyeket, majd gyorsan megpróbálta visszaállítani az igézetet. Hogy elrejtse az ocsmányságot. Hogy úgy tegyen, mintha ő is gyönyörű lenne.

Mozgásra lett figyelmes a szeme sarkából, aztán észrevette az immár kővé dermedve álló szolgálót az ajtóban. Channary nem csukta be maga után, és Levana biztos volt benne, hogy a lány mindent látott.

Azonban a szolgáló okosnak bizonyult, ugyanis azonnal lesütötte a szemét és térdet hajtott.

Channary eleresztette Levana állát, és hátralépett.

– Vedd fel a gyászruhádat, kishúgom! – Arcán ismét bájos mosoly ült. – Nagy nap áll előttünk!

A NAGYTEREM MEGTELT SZÜRKEVEL. Frizurák, smink, kesztyűk, ruhák, harisnyák, mind-mind a szürke különböző árnyalataiban. Acélszürke kabátok és melanzs virágszirom ruhaujjak, galambtollat idéző cipők és viharszürke cilinderek. Ám a természetesen részt vevők az egyhangú színpaletta ellenére sem festettek gyászosan, sőt! Fodrozódó szalagok alkotta ruhák, mesterien megmunkált ékszerek és a dús, feltornyozott hajkoronákban apró keretekbe zsúfolódó deres virágok váltak ki a szürkesség tengeréből.

Levana úgy sejtette, hogy az artemisiai varrónők *nagyon-nagyon* elfoglaltak lehettek a merényletet követő napokban.

A saját öltözéke épp megfelelő volt. A talajig érő ruhát szürke alapon szürke damasztmintás bársonyból varrták, a magas csipkenyak bizonyára felettébb csinosan állt neki a magára ígezett rövid, fekete hajnak köszönhetően. Nem volt ugyan olyan hivalkodó, mint Channary tütüje, de ő legalább valamelyest méltóságteljes maradt.

A helyiség elejében álló emelvényre hologramot vetítettek az elhunyt királyról és királynéről, úgy, ahogyan egykor, hamvas

ifjúságukban festettek. Az anyjukat a menyasszonyi ruhájában jelenítették meg, alig volt idősebb, mint Levana. Az apjukat a trónon ülve, széles vállal és szögletes állkapoccsal. Természetesen egy művész rajzolta meg a portréjukat – a királyi családról szigorúan tilos volt bármiféle felvételt készíteni –, de az illető szinte tökéletesen visszaadta a páros igézetét. Az apjuk acélos tekintetét, azt, ahogyan az anyjuk ujjai kecsesen mozogtak integetés közben.

Levana Channary mellett állt az emelvényen, együtt fogadták a kézcsókokat és a részvétnyilvánításokat az eléjük járuló artemisiai családoktól. Levana gyomra görcsben állt a tudattól, hogy Channary le akarja vetni magáról az idősebb testvérre háruló feladatokat, szónoklatra kényszerítve őt. Bár évek óta gyakorolt, még mindig, minden egyes nyilvános megszólalásánál kínozza az irracionális félelem, hogy elveszíti az uralmat az igézete felett, és mindenki látni fogja, hogyan fest valójában.

Már önmagukban a pletykák is épp elég rémesek voltak. Az a hír járta, hogy az ifjú hercegnő valójában nem is gyönyörű, hogy az arcát szörnyen elcsúfította egy tragikus gyermekkori baleset. Jobb, ha hálát adnak, amiért nem kell látniuk a valóságot. Micsoda szerencse, hogy ilyen ügyes az igézésben, máskülönben kénytelenek lennének elviselni a csúfságát a drágalátos udvarban.

Levana épp fejet hajtott, hogy megköszönje az előtte álló nőnek a szülei becsületességét illető hazugságot, amikor észrevett egy férfit a sorban, jó néhány emberrel odébb.

Kihagyott egy ütemet a szíve. A mozdulatai automatikussá váltak – biccentés, kéznyújtás, elmotyogott *köszönöm* –, a világ pedig elmosódott szürke foltokká redukálódott.

Sir Evret Hayle Levana nyolcéves korában lépett be a király személyes testőrségébe, és ő azóta szerelmes volt a férfibá, hiába volt

az nála majdnem tíz évvel idősebb. A bőre ébenfekete volt, a szeme intelligenciát és ravaszságot sugárzott, amikor szolgálatban volt, és vidámságot, amikor elengedte magát. Levanának egyszer feltűnt, hogy szürke és smaragd pöttyök díszítik az íriszét, és azóta teljességgel lenyűgözte a férfi szeme, folyton abban reménykedett, hogy egy nap ismét olyan közel kerülhet hozzá, hogy újfent megpillanthassa azokat a pöttyöket. Sűrű, csigás haja épp elég hosszú volt ahhoz, hogy zabolátlannak tűnjön, ám elég rövid ahhoz, hogy kifinomulttá tegye. Levanának úgy rémlett, kizárólag a minden egyes kar- és vállizmát kidomborító egyenruhában látta korábban. Ez ma megváltozott. Evret most egyszerű, szürke nadrágot és tunikaszzerű inget viselt, már-már túlságosan hétköznapinak tűnt az öltözéke a királyi pár temetésére.

Rajta mégis úgy állt, akár egy hercegen.

Levana hét éve tartotta őt a legjóképűbb férfinak az egész holdbéli udvarban. Egész Artemisiában. Egész Lunán. Már akkor is így érezte, amikor még túl fiatal volt ahhoz, hogy megértse, miért dobog úgy a szíve, amikor a férfi a közelében van.

És hamarosan még közelebb tudhatta magához. Már csak négy ember választotta el őket. Három. Kettő.

Levana remegő kézzel kihúzta magát, és igazított a külsején, hogy a szeme fényesebben, a bőrébe sülyesztett ékkő pedig valódi könny-cseppként csillogjon. Valamelyest magasabbnak is láttatta magát, hogy megközelítse Evretet, de azért elég alacsony maradjon ahhoz, hogy sebezhetőnek, védelmezendőnek tűnjön.

Hosszú hónapok teltek el azóta, hogy utoljára indoka volt ilyen közel állni a férfihoz, és most tessék, Evret együttérző tekintettel elé járult! Már látta is a szürke és smaragd pöttyöket, tényleg nem csak képzelődött korábban! A férfi most az egyszer nem az ő szerepét

játszotta, hanem a gyászoló holdbéli alattvalóét. Megfogta Levana kezét, és a szájához emelte, igaz, a csókot a levegő kapta a kézfeje felett. Levana fülében óceánként zúgott a szívverése.

– Fenség – szólalt meg Evret. A hangja szinte ugyanolyan ritka kincsnek számított, mint a pöttyök a szemében. – Fogadja őszinte részvétemet. A bánat mindannyiunkat sújt, de tudom, önre még nagyobb terhet ró, mint bárki másra.

Levana megpróbálta az emlékezetébe vésni a szavakat, hogy később, amikor a férfi épp nem fogja a kezét, és semmiképpen sem láthat a lelke mélyére, felidézhesse és kielemezhesse őket. *Tudom, önre még nagyobb terhet ró, mint bárki másra.*

Bár Evret őszintének tűnt, Levana nem hitte, hogy kifejezetten odáig lett volna a királyért és a királynéért. Talán azért bánkódott, mert nem ő volt szolgálatban aznap, amikor a gyilkosságok történtek, és így nem tehetett ellenük semmit. Levana úgy vélte, a férfi kifejezetten büszke a palotaőrségben betöltött szerepére.

Ő maga hálás volt, amiért Evret nem volt ott aznap. Hogy más örök veszítették életüket, nem pedig ő.

– Köszönöm – lehelte. – A kedvessége vigaszt jelent ezen a napon, Sir Hayle.

Számtalan másik embernek ismételte el ezeket a szavakat a nap folyamán. Azt kívánta, bár elég leleményes lenne ahhoz, hogy valami igazán jelentőségteljeset is tudjon mondani, és hozzátette:

– Remélem, tudja, hogy apám egyik kedvence volt.

Nem tudta, valóban így volt-e, de mivel Evret tekintete ellágyult, nem is igazán érdekelte.

– Továbbra is hűségesen szolgálom majd a családját, amíg csak képes vagyok rá.

Elmondták egymásnak, amit csak illet, így Evret elengedte a kezét. Ahogy Levana visszaeresztette maga mellé, bizsergett a bőre.

Ám ahelyett, hogy Evret továbblépett volna, és Channary előtt is részvétet nyilvánított volna, visszafordult, és a mellette álló nőre mutatott.

– Fenség, úgy hiszem, még nem ismeri a feleségemet. Őfensége Levana Blackburn hercegnő, ő itt Solstice Hayle. Sol, elragadó ő királyi fensége, Levana hercegnő.

Valami elhervadt Levana bensejében, megkeményedett és kiélestedt a gyomrában, de azért mosolyt kényszerített az arcára, és a kezét nyújtotta. Solstice térdet hajtott és csókot lehelt az ujjaira, majd mondott valamit, amit Levana már nem hallott. Tudta, hogy Evret néhány éve megházasodott, de nem igazán törődött ezzel a ténnyel. Hiszen a szülei is házasok voltak, mégsem éltek-haltak egymásért, és különben is, mit számít egy feleség egy olyan világban, ahol a szereztők éppoly gyakoriak, mint a szolgálók, a monogámia pedig olyan ritka, akár a földfogyatkozás!

De most, hogy személyesen is találkozott Evret feleségével, Levana három dologra is figyelte gyors egymásutánban, és ezek elérték, hogy felülvizsgálja a nő létezésével kapcsolatos gondolatait.

Először is arra, hogy igazán gyönyörű, de nem úgy, mint azok, akik ígézetet használnak. Az arca vidám, szív alakú volt, a bőre mézszínű, a szemöldöke elegánsan ívelt. A temetésre kiengedett hajjal érkezett, az épp csak göndörödő, sűrű, sötétbarna tincsek majdnem a derekáig értek.

Másodszor arra, hogy Evret olyan gyengéd pillantással néz rá, amelyet férfitől még sosem látott, és ez a tekintet fájdalmas vágyakozással töltötte meg Levanát.

Harmadszor pedig arra, hogy Evret felesége a várandósság igazán csak előrehaladott állapotában járt.

Erről Levana nem tudott.

– Úgy örülök, hogy megismerhetem – hallotta a saját szavait, de Solstice válaszát már nem értette.

– Sol varrónő az AR-4-ben – büszkélkedett Evret. – A ma viselt ruhák közül is ő hímzett néhányat.

– Ó! Igen, azt hiszem... azt hiszem, rémlik, hogy a nővérem említett egy varrónőt, aki kifejezetten népszerűvé vált az utóbbi időben...

Amint Solstice arca felragyogott, Levana elhallgatott. Csak még jobban utálta tőle a nőt.

Semmi többet nem fogott fel a rövid beszélgetésből. Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy Evret a felesége derekára fekteti a tenyerét. Védelmezőnek tűnt a mozdulat, és ahogy a pár továbbindult, Levának feltűnt, hogy az addig pusztán gyönyörűnek tetsző Solstice egyben törekeny is. Gyenge teremtésnek tűnt, akit szemlátomást kifárasztott a temetés vagy a terhesség, esetleg mindkettő. Evret aggodalmasan odasúgott neki valamit, de Levana nem értette, mit, Solstice pedig csak legyintett, aztán már oda is értek Channary elé.

Levana visszafordult a sor felé. Egy újabb gyászoló, egy újabb jóakaró, egy újabb hazudozó. Hazugság, csupa hazugság. Levana felvétellé vált – biccentés, kéznyújtás, elmotyogott *köszönöm* –, a sor pedig csak nyúlt és nyúlt. A nővérét egyre kevésbé érdekelte, hogy szomorúságot kellene tettetnie, a kuncogása és a flörtölgetése élesen elvált a tömeg morajától, miközben a szülei hologramja megtette a házassági fogadalmát.

Monogámia. Hűség. *Igaz szerelem*. Levana csak a gyerekkorában hallott tündérmesékben volt ilyesminek tanúja, meg a fantáziadús

udvari drámákban, amelyeket időnként előadtak a szórakoztatásukra. De az ilyen gyengéd szerelem... valóra vált álom lehet! Ha egy férfi ilyen elragadtatva pillant rád. Az ujjai érintése a derekadon, a néma üzenet mindenkinek, aki csak látja, hogy az övé vagy, ő pedig... ő pedig nyilvánvalóan a tiéd...

Amikor egy szürke agancsot viselő nő meglátta, hogy könnyek szöknek Levana szemébe, megértően bólintott, és átnyújtott neki egy frissen vasalt szürke zsebkendőt.

HÁROM NAPPAL A TEMETÉS UTÁN Levana azzal győzködte magát, hogy csak az unalom űzte ki a palotából – a gyászidőszak utolsó napjára való tekintettel továbbra is szürkében. Azt mondogatta magának, hogy valami élénket és gyönyörűt szeretne viselni, amikor másnap vége a gyásznak, és a királyság örömmel köszönti a trónt elfoglaló új királynőt. Hogy új, hímzett cipőre van szüksége a koronázásra, esetleg egy gyönyörűen szőtt kendőre a derekán. Hiszen nincs semmi a ruhatárában, ami alkalmas lenne egy ilyen történelmi pillanatra.

Persze teljességgel feleslegesen találta ki ezt a történetet a mágnesvasútnál strázsáló őrök számára. Senki sem állította meg, nem kérdezték, hova megy.

Az AR-4, Artemisia legnépszerűbb bevásárlónegyede zsúfolásig telt az udvarba bejáratos családokkal, a nemesekkel és a szolgálóikkal. Mindannyian a szürke különféle árnyalatait viselték, miközben a másnapi ünnepségre készülődtek. Senki sem ismerte fel Levánát, aki ezúttal egy sötét bőrű istennő ígézetét viselte: magas volt, és karcsú, a nyaka kecsesen hosszú, a járomcsontja hangsúlyos. Hajjal

nem bajlódott, nem akarta elvonni a figyelmet tökéletesen formált fejéről és alakjáról. Egyedül az őt követő, néma palotaőrök árulkodtak a kilétéről, de annyian jártak az utcán, hogy senki sem figyelt sem rájuk, sem az úrnőjükre.

Levana nem törődött a vargákkal és a varrónőkkel, a kalaposokkal és az ékszerészekkel, a művészeti galériákkal és az édességboltokkal. Pontosan tudta, merre tart. Számolta az utcákat, amelyeket aznap reggel, a holografikus térképen már látott. Megakadt a szeme a földsarlón, épphogy látszott a dóm védelmező félgömbjén túl, a fekete égbolton, de aztán el is tűnt előle, amint befordult egy bájos mellékutcácskába. Egy kis kávézóból pörkölt kávé illata áradt, követte Levanát, ahogy elvonult a mellékutcat szegélyező virágos ablakládák és kőből faragott padok mellett. Bár itt is jártak-keltek emberek, a főutca nyüzsgéséhez képest békés hangulat uralkodott.

És már meg is találta az üzletet, pont ott volt, ahol a térkép és a címjegyzék szerint lennie kellett. Az ajtó felett egyszerű cégér lógott, rajta cérnával és tűvel, a táblákra osztott kirakatüveg mögött különféle fonalak és kelmék díszlegetek.

Amint Levana megpillantotta mindezt, rádöbbsent, hogy görcsben áll a gyomra, amióta belépett a mellékutkába. Ideges volt.

De ugyan miért? Egy palotaőr felesége miatt? Egy egyszerű varrónő miatt? Nevetséges!

Intett az öröknek, hogy várják meg odakint, összeszedte magát, majd kinyitotta az ajtót.

Jól kivilágított szalon tárult fel előtte. Gyorsan körbepillantott, és bár eladót nem látott, észrevett egy résnyire nyitott ajtót. Egy belső helyiségbe vezetett, ahonnan szövőgép zúgása hallatszódott ki.

A sarkokban két holografikus próbababán különféle ruhák jelennek meg, volt ott fehérneműtől kezdve báli ruhán és háromrészes

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

öltönyön át horgolt zokniig minden. Mind pazarnak bizonyult. Ért-
hető volt hát, hogyan válhatott egyre népszerűbbé a családok köré-
ben egy ilyen jelentéktelen műhely az AR-4 egy kis mellékutcájában.

Levana körbejárta a szalont. Nem volt túl nagy, látnivaló vi-
szont bőven akadt. A polcokon halmokban álltak a hímzett törül-
közők, ágyneműk és függönyök, a pókháló finomságú selyemsálak.
Az egyik szabóbaba fűzőszerű ruhaderekat viselt, amelyet mintha
teljes egészében vékony ezüstfonálból és apró, csillogó ékkövekből
szóttak volna – épp annyira volt ékszer, mint ruhadarab.

Ezután Levana egy falvédőre lett figyelmes, akkora volt, hogy
majdnem beterítette az egész falfelületet. Lenyűgözve hátralépett,
hogy megcsodálja.

A Föld. És az úr. Különböző méretű és alakú anyagmaradékokból
állították össze, a szélüket nem dolgozták el az összeültések mentén.
Fénylő erdőzöldek és durva tapintású homokbarnák, csillogó ten-
gerkékek és bársony ébenfeketék aranyszállal összevarrva. A foltvar-
rott falvédő minden egyes darabkáját kihímezték – szeszélyes boros-
tyán- és virágmintával, kacskaringós spirálokkal és fénylő csillagok-
kal –, és bár összevisszának és túldíszítettnek kellett volna hatnia, a
mindenütt jelen lévő aranyszál egységet kölcsönzött az alkotásnak.
Gyönyörűvé tette, egyfajta béke sugárzott belőle. Levana nem iga-
zán értett a foltvarráshoz meg a hímzéshez, de azt még ő is ösztönö-
sen tudta, hogy minden egyes öltés kézzel készült.

– Üdvözlöm!

Levana levegőért kapott, és – először is – ellenőrizte, nem kopott-e
meg az igézete, mialatt így elterelődött a figyelme, aztán megfordult.

Solstice Hayle mosollyal az arcán, kezében egy fehér pamutanya-
got kifeszítő hímzőkerettel állt a belső helyiségbe vezető ajtóban.
Az anyag sarkába tűt szúrt, belőle sötét vörösesbarna fonal lógott.